

Arrest

nr. 154 284 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. VANCRAEYNEST, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Avaarse origine. U werd geboren op 4 september 1993 in Kizlyar (Dagestan), waar u samen met uw ouders, broers en zussen hebt gewoond. Op 22 december 2012 verdween uw vader, A. A. (...), spoorloos. Hij was die ochtend naar zijn werk vertrokken maar keerde niet meer terug. Sindsdien hebben jullie niets meer van hem vernomen. Uw moeder, A. P. (...) (O.V.(...)), ging hierop naar de regionale politie (ROVD) van het Kizlyarskiy district om een aangifte aangaande de verdwijning van jullie vader in te dienen, doch deze werd er niet aanvaard. Aanvankelijk vertelde uw moeder jullie dat jullie vader in een andere stad was gaan werken. Pas na een maand, en

nadat ze reeds naar de politie was gegaan, lichtte ze jullie in over het feit dat uw vader eigenlijk vermist was. U haalt hierbij aan dat in Dagestan mensen verdwijnen door toedoen van medewerkers van de autoriteiten die hen nadien valselyk beschuldigen van terrorisme. Een maand nadat uw moeder jullie had ingelicht over de verdwijning van jullie vader ging u samen met haar opnieuw naar de ROVD van het Kizlyarskiy district om een aangifte aangaande zijn verdwijning te laten registreren. Opnieuw werd deze aangifte niet aanvaard door de politie. Bij het verlaten van het politiekantoor ontmoetten u en uw moeder echter het hoofd van de politiedienst, I. G. (...), aan wie uw moeder vertelde dat haar aangifte in verband met de verdwijning van haar man door de medewerkers van zijn dienst niet werd aanvaard. Uw moeder diende hem vervolgens een foto van uw vader met zijn persoonsgegevens te overhandigen, wat ze deed. Hij zou jullie op de hoogte brengen indien hij iets te weten zou komen. Twee of drie dagen later, toen u en uw oudere broer, A. M. (...), 's avonds naar buiten gingen om gewichten te heffen, kwamen enkele politieagenten gekleed in burger jullie binnenkoer binnen waar ze jullie waarschuwdan dat indien jullie nog stappen zouden ondernemen (in verband met de verdwijning van uw vader), jullie grote problemen zouden krijgen. De volgende dag vertrok uw broer M. (...) om uw vader in andere steden te gaan zoeken. Sindsdien hebben jullie hem niet meer gezien, hoewel jullie wel nog telefonisch contact met hem hebben gehad. Hij vertelt niet waar hij precies verblijft, noch wat hij precies heeft ondernomen in zijn zoektocht naar jullie vader. Op 1 mei 2013 werd u naar aanleiding van een algemene controle samen met 30 of 35 andere jongemannen aangehouden door medewerkers van de ROVD van het Kizlyarskiy district. Op 2 mei 2013 werd u opnieuw vrijgelaten. Op 3 mei 2013 ontving u van een postbode op het postkantoor in de stad een convocatie op uw naam luidens dewelke u zich reeds op 30 april 2013 had moeten melden bij de ROVD van het Kizlyarskiy district. U vermoedde dat u werd opgeroepen in verband met de verdwijning van uw vader en begaf zich diezelfde dag naar de betrokken dienst. Daar werd u echter aangehouden en vervolgens 7 dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u aangesproken door het hoofd van de dienst, I. G. (...), aan wie uw moeder nog een foto met de persoonsgegevens van uw vader had overhandigd, en die u meedeelde dat u en uw broer M. (...) hem niet begrepen hadden. Tevens werd u een keer ondervraagd over de verblijfplaats van uw vader. Op 10 mei 2013 werd u zonder meer vrijgelaten, waarop u zich diezelfde dag naar uw neef, B. M'. (...), in de stad Astrakhan (oblast Astrakhan) begaf. Op 11 mei 2013 in de ochtend begaf u zich vervolgens naar de ROVD van Astrakhan, omdat u er een aangifte wilde doen aangaande de verdwijning van uw vader. U kreeg echter niet de kans om een aangifte in te dienen, maar werd in plaats daarvan door medewerkers van de dienst aangehouden en opgesloten in SIZO 1 (voorhechtenis) in Astrakhan. Men eiste dat u documenten zou ondertekenen waarvan u de inhoud niet kende, hetgeen u dan ook weigerde, waardoor u ernstig werd geslagen. Inmiddels had uw moeder van uw neef M'. (...) vernomen dat u in Astrakhan werd vastgehouden waarna ze hem vroeg een advocaat in te schakelen die u kon helpen. Op 16 mei 2013 werd u vervolgens in de gevangenis bezocht door de advocaat Y. S. (...), die door uw neef M'. (...) werd gecontacteerd. Hij verzekerde u dat hij ervoor zou zorgen dat u werd vrijgelaten. Tevens nam hij een foto van de verwondingen die u tijdens uw vasthouding had opgelopen. Na het bezoek van uw advocaat werd u niet meer geslagen. Op 23 mei 2013 verscheen u op een zitting voor een rechtbank in Astrakhan, waar ook uw advocaat aanwezig was en waar u te weten kwam dat u in verdenking werd gesteld van het plegen van een moord op 18 of 19 maart 2013, hetgeen u niet had gedaan. Het hoofd van de gevangenis waar u werd vastgehouden verzekerde u nog dat hij ervoor zou zorgen dat u levenslang achter de tralies zou belanden. Nadat uw moeder hem 5000 euro had betaald slaagde uw advocaat er uiteindelijk in dat u op 2 juni 2013, bijna een maand later, toch werd vrijgelaten. Na uw vrijlating lichtte u uw moeder in dat u zich bij haar zus in Astrakhan bevond. Sindsdien woonde u afwisselend bij vrienden en familieleden in Astrakhan teneinde u schuil te houden. Nog diezelfde maand, in juni 2013, verhuisde ook uw moeder met uw jongere zussen en broertje naar Astrakhan, waar ze een appartement huurde, omdat ze in Kizlyar steeds werd bezocht en lastig gevallen door de politie aldaar in verband met de verdwijning van uw vader en jullie zoektocht naar hem. U en uw moeder zagen elkaar niet in Astrakhan maar onderhielden wel af en toe telefonisch contact. Op 14 januari 2014 keerde uw moeder terug naar jullie woonst in Kizlyar om er jullie documenten op te halen. Op 15 januari 2014 keerde ze terug naar Astrakhan waar jullie elkaar in het station ontmoetten. Diezelfde dag namen jullie de trein naar Moskou (Rusland). Op 18 januari 2014 reisden u, uw moeder, uw jongere zussen en broertje vervolgens per vliegtuig met Italiaanse visa naar België, waar jullie aankwamen op 19 januari 2014 en u en uw moeder op 20 januari 2014 een asielaanvraag indienden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw moeder volgende documenten neer: kopieën van de Russische binnenlandse en Russische internationale paspoorten van u, uw moeder, uw zussen en uw jongere broer, uw rijbewijs, een attest van de nationale auto-inspectie op naam van uw vader, uw schoolattest, jullie treintickets, een foto van de verwondingen die u opliep tijdens uw laatste vasthouding, een convocatie op uw naam van de ROVD van het Kizlyarskiy district en een gerechtelijke convocatie op uw naam.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u problemen kende met de autoriteiten in Dagestan en Astrakhan, omdat u en uw familieleden aangifte wilden doen van de verdwijning van uw vader van 22 december 2012.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaande de problemen die u met de ordediensten in uw woonplaats in het district Kizlyar en in Astrakhan hebt gekend. Zo verklaarde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat u in totaal twee keer werd aangehouden en vastgehouden. De eerste keer werd u aangehouden op 3 mei 2013 naar aanleiding van een convocatie op uw naam die u op het postkantoor ontvangen had en vervolgens 7 dagen, tot 10 mei 2013, vastgehouden door de Regionale Afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Kizlyarskiy district. Op 10 mei begaf u zich vervolgens meteen naar Astrakhan (oblast Astrakhan), waar u op 11 mei werd aangehouden door de ROVD van Astrakhan en vervolgens een maand werd vastgehouden (CGVS, p. 3-4, 9, 13 19-20, 22). Toen u op de DVZ echter werd gevraagd of u gearresteerd bent geweest, vermeldde u eveneens 2 aanhoudingen, maar verklaarde u dat u op 1 mei 2013 door de politie van Kizlyar werd aangehouden en vervolgens 2 dagen werd vastgehouden en dat u op 7 mei 2013 door de politie van Astrakhan werd aangehouden toen u een maand werd vastgehouden, in verband met uw zoektocht naar uw vader (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.1). Toen u op uw eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen dat u op 1 mei 2013 werd aangehouden door de politie van Kizlyar en vervolgens 2 dagen werd vastgehouden (en waar u niets vermeldde over een aanhouding van 3 mei), bevestigde u dit. U vervolgde dat u toen naar aanleiding van een algemene controle samen met 30 of 35 andere jongemannen werd aangehouden en dit niets te maken had met uw zoektocht naar uw vader (CGVS, p. 21). Toen u erop werd gewezen dat u dan 3 keer in plaats van 2 keer werd aangehouden en vastgehouden, antwoordde u dat u deze aanhouding niet zozeer beschouwt als een aanhouding, omdat het gewoon een controle betrof (CGVS, p. 21). Uw uitleg kan echter geenszins overtuigen. Het is immers uiterst opmerkelijk dat u op de DVZ dan wel deze aanhouding vermeldde, die u niet zozeer beschouwt als een aanhouding en die niets te maken had met uw zoektocht naar uw vader, de kern van uw asielrelaas, doch niet uw aanhouding van 3 mei 2013 en uw vasthouding van maar liefst 7 dagen die hierop volgde en die wel verband hield met uw zoektocht naar uw vader. Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u dat men u op de DVZ had gevraagd alles kort te vertellen (CGVS, p. 22). Dit neemt echter nog steeds niet weg dat het geheel onlogisch is dat u dan de tijd neemt om over een aanhouding te spreken die niets met uw asielmotieven te maken heeft doch niet uw aanhouding vermeldt die raakt aan de kern van uw asielrelaas. Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Daarnaast verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u door de ROVD van Astrakhan werd aangehouden op 11 mei 2013 en vervolgens een maand, tot 2 juni 2013 werd vastgehouden, hoewel u op de DVZ daarentegen verklaarde dat u op 7 mei 2013 door de politie van Astrakhan werd aangehouden en vervolgens tot 2 juni 2013 werd vastgehouden (CGVS, p. 3-4, 9, 19-20; DVZ, Vragenlijst, vraag 3.1). Toen u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, antwoordde u het zich niet te herinneren, waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Tevens verklaarde u op de DVZ nog dat op 23 april 2013 een proces tegen u werd opgestart bij de rechtbank van Astrakhan (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.2). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat op 23 mei 2013 een zitting plaatsvond voor de rechtbank, waarbij u in beschuldiging werd gesteld voor moord (CGVS, p. 16). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op de DVZ, zei u dat het op 23 mei gebeurde en niet op 23 april (CGVS, p. 26). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten is echter niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Zij opgemerkt dat uit de Vragenlijst opgemaakt bij de DVZ blijkt dat uw verklaringen u nadien nog in het Russisch werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend, doch u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal opmerkelijk genoeg niet meer herinnerde (CGVS, p. 20-21). Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Tevens zij opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat uw moeder niet op de hoogte bleek te zijn van uw aanhouding van 3 mei 2013, toen u 7 dagen werd vastgehouden door de ROVD van het Kizlyarskiy district in verband met uw zoektocht naar uw vader, waarna u meteen naar Astrakhan vertrok (CGVS, p. 12-13, 19; CGVS moeder, p. 11). Het is geenszins aannemelijk dat u in de door jullie omschreven omstandigheden niet aan uw moeder zou hebben verteld over deze aanhouding, temeer aangezien een beslissing om samen het land te verlaten, jegens hetwelk jullie een ernstige vrees zouden koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft en jullie er alle belang bij hadden om op de hoogte te zijn van alle ontwikkelingen in verband met jullie problemen naar aanleiding van de verdwijning van uw vader en jullie zoektocht naar hem. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast slaagden u en uw moeder er niet in aannemelijk te maken dat u sinds mei 2013 en uw moeder sinds juni 2013 omwille van jullie problemen tot aan jullie vertrek uit jullie herkomstland in Astrakhan (oblast Astrakhan) hebben gewoond (CGVS, p. 3-4, 7-9; CGVS moeder, p. 3), aangezien jullie hieromtrent onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo verklaarde uw moeder dat zij in Astrakhan bij haar zus inwoonde en er ook een appartement heeft gehuurd. Opmerkelijk genoeg kon zij zich het adres waar dit appartement gelegen was niet meer herinneren (CGVS moeder, p. 3). Ook uzelf kon slechts één van de adressen opgeven waar u in Astrakhan zou hebben gewoond (CGVS, p. 3, 7). Voorts verklaarde u dat u uw moeder tot voor de dag van jullie vertrek op 15 januari 2014 niet hebt gezien in Astrakhan. Jullie hadden enkel een paar keer telefonisch contact (CGVS, p. 7-8). Uw moeder verklaarde daarentegen dat zij u in Astrakhan een paar keer heeft ontmoet, zeker een keer bij de vrienden bij wie u verbleef na uw aanhouding, toen u erg toegetakeld was, maar ook een keer bij haar zus die er woonde (CGVS moeder, p. 9-10). Toen uw moeder werd gewezen op uw verklaringen dat jullie elkaar voor 15 januari 2014 niet hebben ontmoet in Astrakhan, verklaarde ze dat u zich niets meer kan herinneren door het geweld dat u tijdens uw aanhouding onderging (CGVS moeder, p. 10). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Zo slaagt u er niet in enig attest neer te leggen dat aantoonst dat u met geheugenproblemen zou kampen en dit naar aanleiding van fysiek geweld dat u zou hebben ondergaan. Bijgevolg blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind. Bovendien had u noch uw moeder eerder op de DVZ aangegeven dat u sinds mei 2013 en uw moeder sinds juni 2013 in Astrakhan woonden. Op de DVZ gaven jullie daarentegen beiden uitdrukkelijk aan tot aan jullie vertrek op 15 januari 2014 in het Kizlyarskiy district te hebben gewoond (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5; DVZ, Verklaring, rubriek 10; DVZ moeder, Vragenlijst, vraag 3.5; DVZ moeder, Verklaring, rubriek 10). Daar ook dit element deel uitmaakt van de kern van jullie asielrelaas, kan redelijkerwijze van u en uw moeder worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen konden afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tevens is het uiterst opmerkelijk dat buiten een attest van de nationale auto-inspectie op naam van uw vader van 26.10.2009 uw moeder noch u erin slaagt enig begin van bewijs neer te leggen (van na 2009) dat aantoonst dat uw vader überhaupt nog bij jullie inwoonde. Bovendien is het opmerkelijk dat u aanvankelijk op de DVZ niet kon preciseren wanneer in 2012 uw vader verdween (DVZ, Verklaring, rubriek 13), doch nadien plots wel wist te verklaren dat hij sinds 22 december 2012 verdwenen is (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5).

Voorts werd in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo verklaarde u niet te weten of de zaak die tegen u werd opgestart (u werd valselijk beschuldigd van moord) tijdens uw laatste aanhouding nog lopende is of niet, en u hebt hier opmerkelijk genoeg niet meer naar geïnformeerd. Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer van het feit dat een zaak tegen u werd opgestart, waarbij u valselijk wordt beschuldigd van moord, hetgeen volgens u nochtans naar uw domicilieadres zou zijn verstuurd (CGVS, p. 24-25).

Verder werd vastgesteld dat uw gedrag niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten in uw herkomstland. Zo blijkt dat aan u op 12 september 2013, toen u reeds ondergedoken leefde in Astrakhan, nog een Russisch binnenlands paspoort werd uitgereikt. Uw vorige binnenlands paspoort werd namelijk tijdens uw laatste aanhouding door uw belagers verscheurd en weggegooid. U verklaarde dat uw broer uw binnenlands paspoort, dat in Kizliyar werd uitgereikt, voor u regelde. U wist opmerkelijk genoeg echter niet hoe hij dit heeft kunnen doen (CGVS, p. 16-17). Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt bovendien dat paspoorten in de Russische Federatie in persoon dienen te worden afgehaald. Hoe dan ook neemt het feit dat uw broer dit paspoort voor u regelde niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens. Dat u zich op deze manier nogmaals kenbaar maakte bij uw autoriteiten, terwijl u ondergedoken leefde en nadat de autoriteiten in Astrakhan uw vorige paspoort hadden verscheurd, valt niet te verzoenen met uw bewering vervolgd te worden door uw autoriteiten. Hetzelfde geldt overigens ook voor uw rijbewijs dat u in Dagestan werd uitgereikt op 22 juni 2013 oftewel op het ogenblik dat u verklaarde zich te hebben schuilgehouden in Astrakhan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Aangaande de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verklaringen, zijnde een foto van de verwondingen die u opliep tijdens uw laatste vasthouding, een convocatie op uw naam van de ROVD van het Kizlyarskiy district en een gerechtelijke convocatie op uw moeders naam afkomstig van de vrederechter van Kizliyar, zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zoals hierboven werd beargumenteerd, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Aangaande de convocaties op uw naam, zij verder opgemerkt dat uit de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De foto die u neerlegde toont louter uw verwonding (een blauw) oog. Hieruit kan echter niet worden afgeleid waar en wanneer deze foto werd genomen, noch in welke omstandigheden u deze verwonding zou hebben opgelopen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw moeder in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten (kopieën van de Russische binnenlandse en Russische internationale paspoorten van u, uw moeder, uw zussen en uw jongere broer, uw rijbewijs, een attest van de nationale auto-inspectie op naam van uw vader, uw schoolattest en jullie treintickets), kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie met betrekking tot de identiteit van u, uw moeder, uw vader, uw zussen en uw jongere broer, alsook uw opleiding en jullie reisroute, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door jullie aangehaalde problemen.

Daar het asielrelaas van uw moeder, A. P. (...) (O.V.(...)), volledig verbonden is met dat van u (CGVS, p. 4; CGVS moeder, p. 4), werd ook in het kader van haar asielaanvraag besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de moeder van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal en haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, maken verzoekende partijen volgende opmerkingen in hun verzoekschrift. Inzake de vaststelling dat tweede verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verschillende keren dat zij werd aangehouden, stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij in totaal driemaal werd aangehouden. De eerste keer betrof het een administratieve aanhouding van 1 mei 2013 tot 3 mei 2013, waarbij tweede verzoekende partij niet persoonlijk werd geïnterviewd. Verzoekende partijen merken op dat tweede verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over deze arrestatie op 1 mei 2013 heeft gesproken en niet over deze op 3 mei 2013 die verband hield met haar zoektocht naar haar vader omdat haar gevraagd was om het kort te houden.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake data, stellen verzoekende partijen vooreerst dat tweede verzoekende partij kampt met geheugenproblemen ten gevolge van de mishandelingen tijdens haar arrestatie. Daarnaast bemerken zij dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt, hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werden voorgelezen.

2.2.3.2. Daar waar verzoekende partijen in bovenstaand verweer stellen dat hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werden voorgelezen, stelt de Raad evenwel vast dat in de vragenlijsten van verzoekende partijen vermeld staat dat "*Het verslag werd voorgelezen in het Russisch*" en dat verzoekende partijen deze vragenlijst op 24 oktober 2014 voor akkoord ondertekenden (administratief dossier K. A., stuk 15 (B), vragenlijst; administratief dossier P. A., stuk 14 (A), vragenlijst). Verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit het tegendeel blijkt. Desbetreffend argument kan dan ook niet overtuigen teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen in hun argumentatie betreffende de tegenstrijdige verklaringen van tweede verzoekende partij over de verschillende keren dat zij werd aangehouden deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhalen. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de verklaring van tweede verzoekende partij dat men haar op de Dienst Vreemdelingenzaken had gevraagd alles kort te vertellen niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor het feit dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel de aanhouding van 1 mei 2013 vermeldde, die zij niet zozeer beschouwt als een aanhouding en die niets te maken had met haar zoektocht naar haar vader, de kern van haar asielrelaas, doch niet haar aanhouding van 3 mei 2013 en haar vasthouding van maar liefst zeven dagen die hierop volgde en die wel verband hield met haar zoektocht naar haar vader. Het is geheel onlogisch dat tweede verzoekende partij dan wel de tijd neemt om over een aanhouding te spreken die niets met haar asielmotieven te maken heeft doch niet haar aanhouding vermeldt die raakt aan de kern van haar asielrelaas. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partijen wel degelijk plausibel is, biedt geen soelaas. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partijen in hun verweer nog aanvoeren dat tweede verzoekende partij kampt met geheugenproblemen en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zijn, stelt de Raad evenwel vast dat door verzoekende partijen geen medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven derhalve onverminderd overeind en ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen een medisch attest neer. De Raad wijst erop dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.2.4.1. Betreffende de opmerking in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van de aanhouding van tweede verzoekende partij van 3 mei 2013, toen zij zeven dagen werd vastgehouden door de ROVD van het Kizlyarskiy district in verband met haar zoektocht naar haar vader, waarna zij meteen naar Astrakhan vertrok, stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij haar moeder niet nog meer wilde verontrusten en bovendien de tijd niet heeft gehad om haar te informeren over deze aanhouding, daar zij opnieuw werd gearresteerd te Astrakhan. Daarna maakte tweede verzoekende partij zich te veel zorgen over het proces tegen haar, waardoor zij de situatie niet nog moeilijker wou maken door haar moeder over haar aanhouding op 3 mei 2013 te vertellen. Daarnaast bemerken verzoekende partijen nog dat eerste verzoekende partij, toen zij geen nieuws meer had van haar zoon, zich niet durfde te informeren bij de politie gelet op haar eerdere negatieve ervaringen met de politie tijdens de verdwijning van haar echtgenoot.

2.2.4.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog niet verklaren waarom tweede verzoekende partij dan niet achteraf – bijvoorbeeld wanneer zij in België waren – haar moeder heeft ingelicht over haar aanhouding van 3 mei 2013. Immers betreft een beslissing om samen het land te verlaten, jegens hetwelk zij een ernstige vrees zouden koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, een dergelijke ingrijpende beslissing en hadden verzoekende partijen er alle belang bij om op de hoogte te zijn van alle ontwikkelingen in verband met hun problemen naar aanleiding van de verdwijning van hun vader/echtgenoot en hun zoektocht naar hem, zeker in het kader van het welslagen van een mogelijke asielaanvraag. De vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 10 maart 2015 niet op de hoogte bleek te zijn van de aanhouding van tweede verzoekende partij van 3 mei 2013, toen deze zeven dagen werd vastgehouden door de ROVD van het Kizlyarskiy district in verband met haar zoektocht naar haar vader, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.5.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen er niet in slaagden aannemelijk te maken dat tweede verzoekende partij sinds mei 2013 en eerste verzoekende partij sinds juni 2013 omwille van hun problemen tot aan hun vertrek uit hun herkomstland in Astrakhan (oblast Astrakhan) hebben gewoond, aangezien zij hieromtrent onaannemelijk vage en tegenstrijdige

verklaringen aflegden, merken verzoekende partijen op dat voor hen in de eerste plaats een veilig onderkomen van belang was en dat het adres waar deze veilige plaats zich bevond niet belangrijk was voor hen. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat tweede verzoekende partij verklaarde dat zij haar moeder tot voor de dag van hun vertrek op 15 januari 2014 niet heeft gezien in Astrakhan en dat zij enkel een paar keer telefonisch contact hadden, terwijl eerste verzoekende partij verklaarde dat zij tweede verzoekende partij een paar keer in Astrakhan heeft ontmoet, voeren verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat tweede verzoekende partij aan geheugenstoornissen lijdt sinds haar mishandeling tijdens haar arrestatie. De periode tijdens dewelke tweede verzoekende partij in Astrakhan verbleef volgde onmiddellijk na deze arrestatie, waardoor tweede verzoekende partij zich dan ook weinig van deze periode kan herinneren.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij dat verzoekende partijen onaannemelijk vage verklaringen afleggen omtrent hun verblijf in Astrakhan – tweede verzoekende partij sinds mei 2013 en eerste verzoekende partij sinds juni 2013 – tot aan hun vertrek uit hun land van herkomst, gezien eerste verzoekende partij zich het adres waar het appartement dat zij heeft gehuurd gelegen was niet meer kon herinneren en tweede verzoekende partij slechts één van de adressen kon opgeven waar zij in Astrakhan zou hebben gewoond. De uitleg dat voor hen in de eerste plaats een veilig onderkomen van belang was en dat het adres waar dit gelegen was niet belangrijk was kan niet overtuigen om te verklaren dat verzoekende partijen zich de adressen niet herinneren van waar zij hebben gewoond.

Daar waar verzoekende partijen betreffende hun tegenstrijdige verklaringen over hun contacten tijdens hun verblijf in Astrakhan opnieuw verwijzen naar geheugenproblemen in hoofde van tweede verzoekende partij, herhaalt de Raad dat door verzoekende partijen geen medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat het feit dat zij van de verdwijning van hun vader/echtgenoot geen bewijs kunnen voorleggen juist onlosmakelijk deel uitmaakt van hun asielaanvraag, daar hen bij de politie immers verschillende malen geweigerd werd om aangifte te doen van de verdwijning, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Nergens wordt door verwerende partij een motivering gehanteerd die betrekking heeft op de afwezigheid van bewijs inzake de verdwijning van de vader/echtgenoot van verzoekende partijen.

2.2.7. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat tweede verzoekende partij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon preciseren wanneer in 2012 haar vader verdween, doch nadien plots wel wist te verklaren dat hij sinds 22 december 2012 verdwenen is, verwijzen verzoekende partijen opnieuw naar de geheugenproblemen van tweede verzoekende partij sinds zij mishandeld werd tijdens haar arrestatie. De Raad herhaalt evenwel wederom dat door verzoekende partijen geen medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen, waardoor voormeld argument van verzoekende partijen niet volstaat om de vastgestelde merkwaardigheid dat tweede verzoekende partij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon preciseren wanneer in 2012 haar vader verdween, doch nadien plots wel wist te verklaren dat hij sinds 22 december 2012 verdwenen is, te verklaren.

2.2.8.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissingen dat het gedrag van tweede verzoekende partij niet in overeenstemming kan worden gebracht met haar beweerd vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van haar herkomstland, menen verzoekende partijen dat in Rusland een identiteitsdocument kan worden afgeleverd aan een persoon in naam en in plaats van een ander indien deze persoon dezelfde naam draagt en beschikt over de gegevens die noodzakelijk zijn voor het maken van het identiteitsdocument. Het gegeven dat tweede verzoekende partij tijdens deze periode ondergedoken leefde, verhinderde de afgifte van het paspoort dan ook niet. Immers is zij het paspoort niet zelf gaan halen en bleef zij steeds op afstand van de autoriteiten.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen er vooreerst op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat paspoorten in de Russische Federatie in persoon dienen te worden afgehaald (administratief dossier K. A., stuk 14, landeninformatie, deel 2; administratief dossier P. A., stuk 13, landeninformatie, deel 2). Verzoekende partijen laten na andersluidende informatie bij te brengen waaruit blijkt dat deze informatie niet correct is. Hun bewering dat in Rusland een identiteitsdocument kan worden afgeleverd aan een persoon in naam en in plaats van een ander indien deze persoon

dezelfde naam draagt en beschikt over de gegevens die noodzakelijk zijn voor het maken van het identiteitsdocument, betreft een blote bewering die zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwen. Bovendien neemt hoe dan ook het feit dat de broer van tweede verzoekende partij het paspoort voor haar regelde niet weg dat het paspoort werd opgesteld met haar originele gegevens, waardoor tweede verzoekende partij zich nogmaals kenbaar maakte bij haar autoriteiten, terwijl zij ondergedoken leefde en dit nadat de autoriteiten in Astrakhan haar vorige paspoort hadden verscheurd, hetgeen niet te verzoenen valt met haar bewering vervolgd te worden door haar autoriteiten.

2.2.9.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij aangaande de documenten die tweede verzoekende partij neerlegde ter ondersteuning van haar verklaringen, menen verzoekende partijen dat deze documenten wel degelijk van aard zijn om hun asielrelaas te bewijzen. Daarnaast betogen zij dat verwerende partij, daar waar deze stelt dat de bewijswaarde van de documenten bijzonder relatief is gelet op het feit dat documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn in hun land van herkomst gezien de wijdverspreide corruptie aldaar, geenszins aantoonde dat *in casu* bewijselementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoekende partijen valse stukken zouden hebben laten maken. Daar verwerende partij niet is overgegaan tot een analyse van deze documenten teneinde de authenticiteit ervan in vraag te stellen, beschikt zij over geen enkel element dat aantoonde dat deze documenten op bedrieglijke wijze zouden zijn gemaakt.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentieke karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in het land van herkomst documenten tegen betaling er gemakkelijk te verkrijgen zijn (administratief dossier K. A., stuk 14, landeninformatie, deel 3; administratief dossier P. A., stuk 13, landeninformatie, deel 3).

2.2.10. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen bemerken desbetreffend dat verwerende partij zich baseert op informatie die de periode van maart 2013 tot maart 2014 dekt en derhalve reeds dateert van meer dan een jaar geleden. Uit de informatie die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 2-3) blijkt evenwel dat de situatie in Dagestan "*uitermate chaotisch*" is. Zo blijkt uit een artikel van *Human Rights Watch* d.d. 28 januari 2015 dat in het dorp Vremenny bij een grootschalige actie tegen rebellen door de Dagestaanse veiligheidsdiensten en politiediensten alle mannen van het

dorp op willekeurige wijze werden gearresteerd en dat alle woningen doorzocht en geplunderd werden, dit alles zonder enige uitleg of compensatie (bijlage 2). Uit een artikel van *Jamestown Foundation* d.d. 13 maart 2015 blijkt verder dat de veiligheidssituatie de laatste tijd is verergerd (bijlage 3), en volgens verzoekende partijen kan dan ook niet gesteld worden dat er voor burgers geen enkel risico van ernstig gevaar bestaat.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Dagestan en de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de “*COI Focus*” betreffende “*Dagestan – Veiligheidssituatie*” van 7 april 2014 (administratief dossier K. A., stuk 14, landeninformatie, deel 1; administratief dossier P. A., stuk 13, landeninformatie, deel 1), erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan en naar het gegeven dat de mensenrechten er nog steeds worden geschonden – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. De loutere vaststelling dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert dateert van maart 2014 volstaat niet om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. Door verzoekende partijen worden geen elementen bijgebracht waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn. Integendeel de actie vanwege de autoriteiten in het dorp Vremenny met als doel de uitschakeling van de zich aldaar ophoudende rebellen bevestigt het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partijen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT